

Arrest

nr. 202 812 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2018 met refertenummer 74534.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 februari 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Nederlandse staatsburger. Hij wordt op 26 augustus 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 november 2017 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan

drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 27 november 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van een bijlage 19ter op 10.02.2014, in functie van zijn Nederlandse echtgenote K.R.J. (RR: [...]). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister is betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd geweest met de referentiepersoon van 26.02.2014 tot 16.12.2014. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 13.10.2016 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Handgeschreven brief van betrokkene omtrent zijn gestrand huwelijk en zijn kinderen. Deze brief betreft echter een verklaring op eer. Er wordt niet aan de hand van officiële documenten aangetoond dat betrokkene een financiële en affectieve band onderhoudt met zijn kinderen met Nederlandse nationaliteit. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat nergens uit het dossier van betrokkene noch uit dat van de referentiepersoon (OV 7814876) blijkt dat de kinderen en voormalige echtgenote in België verblijven. Zij werden van ambtswege afgevoerd op 15.02.2016.

Getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer dd. 6.11.2014; Getuigschrift certificaat verworven competenties na IBO bij Profit Energy dd. 18.06.2015 en bijbehorend attest voor de uitbetalingsinstelling; Getuigschrift van opleiding bij DHL dd. 31.08.2016.

Formulier voor gezondheidsbeoordeling door Mensura dd. 31.08.2016.

- Arbeidsovereenkomsten bij TOBASCO NV voor de periode van 6.01.2016 tot 30.01.2016 en loonfiches voor de periodes 07.12.2015 - 13.12.2015, 21.12.2015 - 31.12.2015 en 11.01.2016 - 30.01.2016 voor tewerkstelling bij TOBASCO NV.

C4 dd. 30.06.2016, na tewerkstelling TOBASCO NV voor de periode van 7.12.2015 - 30.12.2015.

C4 dd. 30.06.2016, na tewerkstelling TOBASCO NV voor de periode van 6.01.2016 - 22.01.2016 en 26.01.2016-30.01.2016.

Arbeidsovereenkomsten bij Synergie Interim NV voor 20.06.2016, 21.06.2016, 24.06.2016; C4 dd. 01.07.2016, na tewerkstelling bij Synergie Interim NV voor 17.06.2016, 20 - 21.06.2016 en 24.06.2016.

Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 29.06.2016 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 16.02.2016 als werkloze staat ingeschreven bij de VDAB.

Lijst tewerkstellingen betrokkene sinds 29.06.2014.

Loonfiches Synergie Interim NV week 25 tot 30.

Contract bij T-interim voor 27.06.2016 en bijbehorende C4

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4,1° is niet van toepassing gezien betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd is geweest met referentiepersoon van 26.02.2014 tot 16.12.2014, en hij uit de echt gescheiden is sinds 5.01.2015. Hieruit blijkt dat hij niet minstens één jaar in het Rijk gehuwd is geweest met de referentiepersoon. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing, er is immers nergens sprake van minderjarige kinderen in het dossier die zouden verblijven in het Rijk: de referentiepersoon en de kinderen zijn immers allen van ambtswege afgevoerd sinds 15.02.2016. Betrokkene haalt voorts niets aan met betrekking tot eventueel omgangsrecht dat desgevallend in het Rijk zou dienen uitgeoefend te worden. Integendeel: betrokkene legt, naast een eigen handgeschreven brief, geen enkel officieel document voor om aan te tonen dat hij een financiële en affectieve band met de Nederlandse kinderen onderhoudt. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, ook daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene wel aan toont werkbereid te zijn. Het is niet duidelijk of betrokkene heden nog tewerkgesteld is. In de brief aan betrokkene betekend op 3.11.2016, wordt evenwel duidelijk vermeld dat alle relevante gegevens omtrent betrokkenes situatie overgemaakt dienen te worden, en dit tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart. Echter dient opgemerkt te worden dat zelfs indien betrokkene heden nog steeds tewerkgesteld

zou zijn, de tewerkstelling een cumulatieve voorwaarde betreft, die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4,1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene heeft aangetoond dat hij werkwilbig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat het huwelijk ten minste 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk, niet zijn opgenomen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en een nieuw leven te starten. Betrokkene is in België sinds 10.02.2014; de duur van verblijf in België is nog niet zo lang waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie, kan dienstig opgemerkt worden dat de relatie met mevrouw K.R.J. een einde heeft genomen en dat er heden geen enkel spoor is van enig verblijf in het Rijk van mevrouw en de kinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Het recht op verblijf wordt ingetrokken"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie van 8 november 2017 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat werd toegekend op basis van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet.

De beslissing is gesteund op o.a. artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat er sinds 16 december 2014 geen samenwoning meer is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Artikel 42quater §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"[...]"

Er staat expliciet in artikel 42 quater § 1 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bepaalde informatie heeft opgevraagd om artikel 42quater laatste paragraaf van dit artikel te overwegen, doch verwerende partij maakt een onredelijke, onjuiste en onwettige beoordeling op basis van voorliggende gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie stelt verwerende partij echter dat de tewerkstelling van verzoeker en het hebben van een job/inkomen geen afdoende bewijs is van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden.

Verzoeker dient vast te stellen dat de federale staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid en voor maatschappelijke integratie blijkbaar verlangt dat verzoeker "uitermate geïntegreerd is", hetgeen nergens is voorgeschreven.

Verzoeker toont - in weerwil met de incorrecte motivering in de bestreden beslissing - aan dat hij reeds meerdere jaren in België leeft en dat hij in verregaande mate economisch geïntegreerd is in België. Verzoeker heeft geen banden meer met zijn land van herkomst en wenst - terecht en gerechtvaardigd - zijn leven verder uit te bouwen in België. Verzoeker heeft werk wat een terugkeer naar het land van herkomst sowieso in de weg staat.

Noch in de wet, noch in het Koninklijk Besluit, noch in de voorbereidende werken, wordt gewag gemaakt van een vereiste graad van integratie. Verwerende partij tracht een strengere voorwaarde toe te voegen aan 42 quater§ 1 laatste lid van de Vreemdelingenwet.

De laatste paragraaf van artikel 42 quater bepaalt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dit zijn geen cumulatieve voorwaarden.

Verzoeker legt bewijzen van zijn economische situatie voor zoals beschreven in de bestreden beslissing en in bijlage van zijn actuele situatie. Verzoeker werkt nog steeds. Door te oordelen dat een tewerkstelling niet getuigt van een uitermate integratie wordt in de bestreden beslissing artikel 42quater, laatste lid van de Vreemdelingenwet geschonden.

De verwerende partij houdt geen rekening met de economische situatie van verzoeker zoals bepaald in artikel 42quater in fine. De bestreden beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 42 quater van de VVW.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat het hebben van werk een evidentie (noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te leiden) is en dus geen voldoende bewijs van economische situatie, doch een dergelijke stelling strookt niet met de realiteit.

Tallose mensen genieten van een uitkering van het sociale bijstandstelsel, settelen zich in deze gemakkelijke situatie en doen geen enkele inspanning om hun economische situatie te verbeteren.

Het hebben van een job is in België geen noodzakelijkheid om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. De hoogte van de uitkeringen van het sociale bijstandstelsel, zoals de werkloosheidsuitkering en het leefloon, is immers bepaald teneinde aan de uitkeringsgerechtigden minimaal een menswaardig leven te bieden.

Dat verzoeker wel over een werk beschikt is aldus een persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie aan om een bijdrage te leveren tot de Belgische economie. De bestreden beslissing schendt artikel 42quater, laatste lid van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. In de mate dat verzoeker een schending zou aanvoeren van de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Uit deze motieven blijkt voorts waarom verweerder gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid vervat in artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan verzoekers verblijf. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, met name dat verweerder "een onredelijke, onjuiste en onwettige beoordeling [maakt] op basis van voorliggende gegevens", wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...]

6° [...]

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.5. De Raad merkt op dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing niet betwist dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging tussen hemzelf en zijn echtgenote en dat aldus toepassing wordt gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt eveneens op dat verzoeker evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing betwist dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1°, 2° en 3° en 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn.

2.6. Verzoekers betoog is volledig geënt op de toepassing van artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Hij is van oordeel dat verweerder in dit verband ten onrechte verlangt dat hij “uitermate geïntegreerd” is. Hij preciseert dat nergens in de Vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewag wordt gemaakt van een vereiste graad van integratie. Volgens verzoeker tracht verweerder een strengere voorwaarde toe te voegen aan artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat “het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is” (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711).

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een balans heeft opgemaakt van alle elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers economische situatie, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand en de duur van zijn verblijf in het Rijk en in zijn land van herkomst. Verweerder concludeert op grond van dit alles dat het niet “inhumaan” lijkt het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

2.9. Gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder geen rekening gehouden heeft met zijn economische situatie. Immers stelt verweerder in de bestreden beslissing, “(...) Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene wel aantoonde werkbereid te zijn. Het is niet duidelijk of betrokkene heden nog tewerkgesteld is. In de brief aan betrokkene betekend op 3.11.2016, wordt evenwel duidelijk vermeld dat alle relevante gegevens omtrent betrokkenes situatie overgemaakt dienen te worden, en dit tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart. Echter dient opgemerkt te worden dat zelfs indien betrokkene heden nog steeds tewerkgesteld zou zijn, de tewerkstelling een cumulatieve voorwaarde betreft, die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.(...) Betrokkene heeft aangetoond dat hij werkwillig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat het huwelijk ten minste 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk, niet zijn opgenomen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand

van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en een nieuw leven te starten. Betrokkene is in België sinds 10.02.2014; de duur van verblijf in België is nog niet zo lang waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine. (...)”

2.10. Verzoeker benadrukt het belang van zijn economische situatie, met name het hebben van een job en het feit dat hij actueel nog steeds werkt. Hij voegt de bewijsstukken hiervan toe aan zijn verzoekschrift. Met het uitpikken van één element dat zijn persoonlijke situatie kenmerkt, toont verzoeker niet aan dat de door verweerder gedane beoordeling – waarin ook de andere elementen werden betrokken – kennelijk onredelijk is. Aldus toont verzoeker niet aan dat verweerder bij de beoordeling van het geheel van de elementen die zijn zaak kenmerken zijn discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend of – ondanks het hanteren van de woorden “*uitermate integratie*” in de bestreden beslissing – daadwerkelijk een strengere voorwaarde zou hebben toegevoegd aan artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Hierbij behoort het bovendien tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te oordelen dat het feit over een job/inkomen te beschikken slechts een voorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en dat de betrokkene bovendien in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld (cf. RvS 26 juni 2017, nr. 238.711). De loutere overtuiging van verzoeker dat het hebben van werk geen evidentie is en dat zijn situatie te onderscheiden valt van vreemdelingen die een beroep doen op het sociale bijstandstelsel, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen tot de Belgische economie benadrukt, toont hij hiermee niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekers tewerkstelling – gelet op de overige elementen die zijn zaak kenmerken – de beëindiging van het verblijfsrecht niet verhindert. Ook de loutere overtuiging van verzoeker dat hij gedurende zijn jarenlange verblijf alhier economisch is geïntegreerd volstaat niet. In de bestreden beslissing wordt ook niet betwist dat verzoeker een zekere vorm van economische integratie aantoonde, doch – zoals reeds gesteld – oordeelde verweerder dat, gelet op het geheel van de omstandigheden, deze een beëindiging van het verblijf niet verhindert. Verzoeker weerlegt deze allesomvattende beoordeling niet. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat “*de duur van verblijf in België nog niet zo lang is waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine.*” Deze beoordeling kan niet kennelijk onredelijk worden geacht, gelet op het gegeven dat verzoeker slechts sinds 2013 in België verblijft. Alleszins kan verzoeker, met zijn louter ongestaafde bewering dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en zijn overtuiging dat werk een terugkeer naar het land van herkomst “*sowieso*” in de weg staat, deze beoordeling niet aan het wankelen brengen. Waar verzoeker er nog op wijst dat hij op heden is tewerkgesteld, wijst de Raad erop dat verzoeker naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van 4 november 2016 geen bewijzen van een actuele tewerkstelling heeft overgemaakt. Verweerder kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoeker kan deze stukken niet dienstig voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegen. Daarenboven werd in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker nog “*voldoende jong is om een nieuw leven te starten*” en dat zijn leeftijd en gezondheidstoestand toelaten dat hij in zijn herkomstland opnieuw kan worden tewerkgesteld.

2.11. Waar verzoeker betoogt dat de in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene elementen geen cumulatieve voorwaarden zijn en aldus lijkt te impliceren dat het voldoende is dat hij een economische integratie aantoonde, wijst de Raad erop dat de in voormelde bepaling opgenomen elementen vooreerst geen “*voorwaarden*” betreffen, doch wel omstandigheden waarmee verweerder rekening houdt, indien hij voornemens is het verblijfsrecht te beëindigen omdat niet langer aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. Verder benadrukt de Raad bovenstaande rechtspraak van de Raad van State, waaruit duidelijk blijkt dat verweerder het geheel van de in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen omstandigheden in zijn beoordeling dient te betrekken. Verweerder moet met name nagaan of de mate van integratie “*al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijf*”, quod in casu.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA